

JA VI ELSKER DETTE LANDET (Bjørnstjerne Bjørnson)

1.
Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tenker
på vår far og mor
og den saganatt, som senker
drømme på vår jord.
2.
Dette landet Harald berged
med sin kælperad,
dette landet Håkon værged,
medens Øjvind kvad;
Olav på det land har malet
korset med sitt blod,
fra dets høye Sverre talet
Roma midt imod.
3.
Bønder sine økser brynte,
hvor en hær drog frem;
Tordenskjold langs kysten lynte,
så den lystes hjem.
Kvinner selv stod op og strede
som de vare mænd;
andre kunde bare græde;
men det kom igen!
4.
Vistnok var vi ikke mange;
men vi strak dog til,
da vi prøvdes nogle gange,
og det stod på spil;
ti vi heller landet brænte,
end det kom til fald;
husker bare, hvad som hændte
ned på Fredrikshald!

5.
Hårde tider har vi døjet,
blev tilsidst forstødt;
men i værste nød blåøjet
frihed ble oss født.
Det gav faderkraft at bære
hungersnød og krig,
det gav døden selv sin ære –
og det gav forlig.
6.
Fienden sit våben kasted,
op visiret fór,
vi med undren mod ham hastet;
ti han var vår bror.
Drevne frem påstand av skammen
gik vi søderpå;
nu vi står tre brødre sammen,
og skal sådan stå!
7.
Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
landet ville han beskytte,
skjønt det mørkt så ut.
Alt, hva fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
har den Herre stille lempet,
så vi vant vår rett.
8.
Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Og som fedres kamp har hevet
det av nød til seir,
også vi, når det blir krevet,
for dets fred slår leir.